

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΔΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιά την Αθήνα Αρ. 3. — Γιά την Επιχείρισης δρ. 7.
Γιά την Εξωτερική φρ. χρ. 10.

Γιά την έπαρχης δεχόμαστε και τρίμηνης (2 δρ. την τριμήνη) συντροφές.

Κανένας δὲ γράφεται συντροφής ο διοικητής μπροστά την συντροφή του.

10 λεφτά τη φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στά κιβώτια (Σύνταγμα, Ομόνοια Εθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Στεφάνης Τροχιόδρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Στρατός ή πόλεων Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεῖα «Εστίας Γ' Κολάρου καὶ Σακέτου (άντικη στη Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η θητική της πεντάρας — Γὰ διδαχτικὰ βιβλία τοῦ Παλαμᾶ — Ο λαὸς διασκεδάζει... — Καὶ πάλι Φλυάρετος φιλέγγεται.

ΤΡΙΔ., γιὰ τὴν ὥρα, ἀναγνῶσματα δημοσιεύονται στὶς Ἀθηναϊκὲς φυγείδες γιὰ τὸ ἡντηρὸ οἰκογενειακὸ δρᾶμα Χαλούνια—ἀπομονᾶ. Γιὰ τὸ δρᾶμα αὐτό, ποὺ κλείστηκε ἔτοις ἀγριὰ μὲ μιὰ αἰγατηρὸ μονομαχία, δὲ γράψαμε δέξην, πρῶτ. γιατὶ εἶναι δλῶσδιδοὺς οἰκογενειακὸ καὶ δευτέρο γιατὶ ζωμέ τὴν δρᾶ δὲν ἔκαθαριστοι καλὰ καλά ἀν δ σηματοθόρος τοῦ ναυτικοῦ Χαλούνιας, ποὺ σκοτώθηκε στὰ μονομαχία ἀπὸ τὸ συνδέεψθο του Δημούλη, ἀπατηθήκε ἀπὸ τὴν γυναίκα του η νόμισε πώς ἀπατηθήκε.

καταδικάζοντάς το ἄ ιδιος. Γιατὶ τὶ ἄλλο ἀπὸ χαραχῆρας δρωτῶστος εἰν' ἐ Στρωτός, τὶ λιγότερο ἀπὸ χειραφετημένη η Ἀστρούλα; Κ' η ἴστορία μῆτε μιλεῖ πώς τὰ ἔνσέρερτα δὲ Ηρέσιον καὶ δὲν αναστένουν τὰ γερασμένα θέατρα, μὰ τὰ νεαρά. τάμερωτα ἀκόμη. Τὰ θέατρα κ' οἱ κοινωνίες, πολύκι καθηρέτηρης τους, γερνῶν δταν τὰ πιάνη η μανίκι τοι) γνότου καὶ κλεισοῦν τὶς πύλες τους σὲ κάτιος ξωγόνος ἀέρα ἀπέξω. Ναὶ ἔνσέρερη, ἔνσέρερη εἰναι ἀληθινὰ η Ἀστρούλα καὶ ἔνσέρερος, ἔνσέρερος ἐ ἀγώνας τῆς για τὴν Ἀλγήθεια. Ἀλγήθεια ἀστυνήστα τρινόμενα στὴν κοινωνία μας, γιὰ τοῦτο καὶ ἔσπειρον. Ἀπ' τὰ σύγγενα τὴν τρεγγάρης δὲν μπασσάνται γάπεψταν ἀπὸ καπού ηρίλιαν ἀπὸ καρπού πήγαν καὶ παντοῦ πρωτητερα, πρὶν ἔρθουν τὴν Ελλάδα: ἀπὸ μιὰ ἔξτιν. Ἄν αὐτὴ ἔγινε στοῦ οἰκτῆ τὸ πνεύμα πρώτα, τόσο η ἀξία τοῦ τελευταῖον τρανήσερη. Ἄν αὐτὸς δὲν εἴχε ζωτανὸ τὸ πρότυπο τῆς κόρης μπρός του, πέσο πὺ δέξιος δ μιστές του. Ἄν μιὰ μορφή, σὰν τὴν Ἀστρούλα, εἶναι σήμερος ἀνύπαρκτη ἀκόμα στὴν Ελλάδα, αὐτὸς η τὰ σκετήρη μόνος μνάλες, πὼ δὲν βλέπει πέρι ὅπε τὸ σύνορά της. (Ι) κατηκόδες μόνο τὸ ἀνθρώπινα ὑπερχέτε τη, ἔχει νὰ μετεῖται, τὴ ζωτικὴ ἀξία τῆς νὰ ἔχει μήκηση. Γ' αὐτὸς ρήτηρ τοι παραπάνω τὸν Σενόπουλο, ἀν φρονεῖ πώς η γῆτη, πάλη, η «λεπτὴ συνείδηση», σπους τὴ λέσι, βρίσκονταν ἀπὸ μιὰς ἀρχῆς στὴν κοινωνία τῆς Νερέγηγιας. (ΙΙ) Ιψεν βέβαια δὲν τὴν ἔφερε μὲ τὸ ἔτοις ήλιο, ρεύματα μόνο τὸ δηποτίνημά της, πὼ ηρίθε μὲ τὴν ἔξτιν, τῆς κοινωνίας. Πλευραπάνες σταθμὸς ἔγινε τὶ κάτιοι. Κι ὁ συγγραφέας τοῦ «Ἀλυσίδων», ἀν εἰτὶ ἀλλήλαιο πὼς πεώτος κατέδεις, η ἔνας ἀπὸ τοὺς πρώτους, φέρειν: ἔνας «ἔγιτημα συνείδησης» στὴν ἀλλήλων, τοιγάν, πλευραπάνες σταθμὸς κι αὐτὸς στὴν ρωμαϊκὴ κοινωνία. Τὸ θέλει η δὲν τὸ θέλει. Ο πρόλογος τοῦ δράματος του Ηλιαρχῆ στὴ λήθη, τὸ ἔργο του θὰ μετίγη δρομοδείγκτης γιὰ τὴν πρόσδος στὴν ἔποχή του.

(Στόλλο φύλλο τελειώνει)

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

δ Ρουσογιαλωνένικος πόλεμος ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Μαραθώνα μὲ τὰ τρόπαια τοῦ Θεμιστοκλῆ. Εάνοι εἶναι τὸ καθετή πὼν βρίσκονται μαχεῖται ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ ντόπιο τὸ καθετή πὼν βρίσκονται σιμώτερα σ' αὐτή. Εἰσι ἔγω τὴ πούσθη

Οι φημερίδες μας διωρεῖται δὲ τέτια φιλολογῆματα. Τὴν πεντάρα κοιτάζουν καὶ μπροστά στὴν παντοδύναμη διὰ τὰ τσαλαπατούντα. Τὶ κι διγίεται η μνήμη ἐνὸς πεθαμένου; Τὶ κι διρεζηλεύνταντά διὸ οἰκογένειες καὶ ἀσέρνεται στὸ βούρκο τοῦ δρῦμου η ὑπόληψη ἐνὸς οἰκιατικοῦ, ποὺ θως νῦναι περστερό δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ συνάδεψθο του, γιατὶ ἔχει νὰ δεῖ δλο αὐτὸ τὸ μασκαράλικι ποὺ παθαίνει γὲ τὰ φαῦλα καὶ ἀτιμα αὐτὰ ἀναγνῶματα;

Οι τρομεροὶ αὐτοὶ ἀθηναϊκοὶ, ποὺ λέγουνται Ἀθηναϊοὶ φημεριδιγράφοι, κάθε μέρα φωνάζοντε γιὰ θητική, γιὰ πατρίδα, γιὰ θρησκεία, χωρίς νὰ ντρέπονται, ἀφ' ὅ διόδυς εἰς πόλεις μιὰ θρησκεία ἔχουν, τὴν ΠΕΝΤΑΡΑ.

ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ» γράψουν πὼς δὲν πρέπει νὰ διοριστεῖ δικαιηγήτης κ. Πολίτης στὴν ἐπιτροπὴ πὼς θὰ κρίνει τὰ διδαχτικὰ βιβλία, γιατὶ δὲν διοριστεῖ θὰ κοιτάζει νὰ βραβεύεται τὰ διδαχτικὰ βιβλία... τοῦ Παλαρά.

Τὴν ἀλλή μέρα οι «Καιροί» διορίζουν τὸ λάθος τους καὶ είναι πὼς διάλεκτος δὲν ἔχει γράψει διδαχτικὰ βιβλία, δητε δὲν είναι οι Παλαράς.

Ἐμεῖς γιὰ δὲν πράματα λυπούμαστε κατάκριδα· πὼς δὲ διοριστηκε στὴν ἐπιτροπὴ δὲ κ. Πολίτης καὶ ποὺ δὲν ἔχει γράψει διδαχτικὰ βιβλία διάλεκτος Παλαράς.

Τὸ γινόταν σκότω τὰ δὲν πράματα, μποροῦσε κανεὶς νὰ ἔλπεται πὼς θεργητήσουν νὰ ζημερόνουν οἱ καλὲς μέρες γιὰ τὰ σκολεκὶ μας.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ μας ρώτητε τὸ διεθνῶτη τὴν Αστυνομίας ἀστοκεδάζει: η λάσι Του τάρχ της Αποκριές. Κι δὲ κ. Απριγιάτης τοὺς βεβηλώσεις πὼς διεκπεδάζει.

Τὶ Τύχη, αὐτὴ γραντίσαι γιὰ τὰ γλώτταια τοῦ λαοῦ μᾶς καὶ νὰ πετεψούμε πὼς δῆλα μας πάνε πράμα καὶ πὼς ἀδικούς έγουν δέσι θωνάζουν πὼς κανένας ἀπὸ τὸν πειστηρούς δὲ δίνει λεπτές τοκκατές γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ φορέοντος φαγά.

Ο κ. ΦΑΥΑΡΕΤΟΣ φλυαρεῖ καὶ στὸ δεύτερο φύλλο τοῦ συντηρητικώντας «Ριζωμάτη», τοῦ γιὰ τὴν έθνικὴ γλώττα. Καὶ λέσι δὲ θερφόθος:

«Πῶς δὲ σύλλογος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς δὲν ἀπεδοκίμαστε τὸν ἀποτελέμων νὰ τρεβλώσει τὴν γλώτταν; (τὸν κ. Ν. Χατζηδάκη, δηλ.). Πῶς δὲ σ' φιτηταὶ, σίτινες ἐπανεστάταισαν διὰ τὴν μετάρχον τοῦ Εὐαγγελίου, ὀνέγυροι τοιοῦτον καθηγητὴν καὶ μετὰ τὴν συναυτουργίαν (;) τὴν ἔργων; Πρὸς Θεοῦ! Οδός δὲ μὴ συρχόνω (άπτικό δύο!) τὸν μαλλιάριον κ. Ν. Χατζηδάκην. Σύντομα μὲ φιτεινά, ζετάχτηκε τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ, καὶ στὸ τέλος προστέθηκε καὶ μιὰ παρκηράρη, ἀπὸ κάπιοις γράμμα ποὺ ἔστειλε διάλεκτης τοῦ Βαλαρίτης στὸ Λασκαράτο, ποὺ δείχνεται ἀπ' αὐτὴ γιατὶ δὲ ποιητής ἔγραψε τὰ πεζὰ του στὴν καθηρέουσα, ποὺ τὸ λέσι κιόλας «καμάρτημα». Τὸ ἀμάρτημα τοῦτο διάλεκτης τοῦ Βαλαρίτης τοκκανές ἀπὸ φόρο τῷ διαπιλῶν!

Στὸ ίδιο φύλλο (σελ. 4, στήλ. 4, στὰ «Γράμματα τοῦ Ριζωμάτη») γράφονται στὸν «Εργάτη» τοῦ Βόλου, παρατηρεῖ:

«.... Ἀλλὰ προσφύγητε, προσφύγητε τὸν ἀπὸ τὸν γλωττικῶν παραφρονήσαντας μαλλιάριον; καὶ ἀπὸ τοὺς Ψυχαρικούς, διὸ σύντομοι εἰλιγοὶ οἱ κακόβουλοι, ἔχοντες δὲν ἐν τῷ Αθήνης ναὶ τὸν θεραπευτικόν τοῦ Λασκαράκην, λίων ἐπιτυχῶς πρωταγωνιστοῦντος (βαρβαροποτάρου! 111!) εἰς τὸν καταρρακτικὸν οὐρανόν («Ριζωμάτη», ἀριθ. 2, 16 Φεβρουαρίου, 1908, σελ. 1, στήλ. 4, κάτου κάτου).

Στὸ ίδιο φύλλο (σελ. 4, στήλ. 4, στὰ «Γράμματα τοῦ Ριζωμάτη») γράφονται στὸν «Εργάτη» τοῦ Βόλου, παρατηρεῖ:

«.... Ἀλλὰ προσφύγητε, προσφύγητε τὸν ἀπὸ τὸν γλωττικῶν παραφρονήσαντας μαλλιάριον; καὶ ἀπὸ τοὺς Ψυχαρικούς, διὸ σύντομοι εἰλιγοὶ οἱ κακόβουλοι, ἔχοντες δὲν ἐν τῷ Αθήνης ναὶ τὸν θεραπευτικόν τοῦ Λασκαράκην, λίων ἐπιτυχῶς πρωταγωνιστοῦντος (βαρβαροποτάρου! 111!) εἰς τὸν καταρρακτικὸν οὐρανόν («Ριζωμάτη», ἀριθ. 2, 16 Φεβρουαρίου, 1908, σελ. 1, στήλ. 4, κάτου κάτου).

Θέλουμε δὲ, νὰ πούμε πὼς δὲ κ. Φλυάρετος θάτανε λευτέρας νὰ γράψει δῆλες αὐτὲς τὶς ἀναγκήσεις δὲν τὴ φημερίδα τὴν ἔλεγε «Δημοκόπος» κι δημι «Ριζωμάτη» — ντροπιάζοντας ἔτσι καὶ τὸ κανημένο τὸ ἀπίστετο πὼς δὲν τούστους σὲ τίποτα γιὰ νὰν τὸ κολλήσει σὰν ἀτικέτα πάνου στὸ σαρραφαγωμένο πολιτικούλασκον του σεντούκι. Μὰ μὲ τὸν κ. Φλυάρετο έχουμε πολλὰ νὰ πούμε—σώνει μοναχὰ δι μεγαλούντας νάν τοῦ γράψει ζωῆ.

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΟΣ ΤΗΣ «ΠΑΤΡΙΣ»

«Ο Γιόδε τοῦ «Ησκιον» χούγιαξε ἀπὸ γηλή

Γραχούλη.

«— Μάσ' τὰ παρνάσσοντας καραβονίδης»

«Κ' η θὰ μωτὸν δύσεις τὸ τοπίο σου, μπέρ,

αῇ θὰν τὰ κάμω μιάλασσα οὖλα.

«Ο βοάχος θάρσος κατὰ τὸ μποτίκι....
μὲ τὸν καφέ....Στὴν γωτιά τὸ σπίτι
αὐτὰ πάνε σιάν άγνωραποθήκη
κατὰ καπνοῦ κι ἀνέμου μιάτι.

«Στεργάντα στὸ βούρκο τοῦ γιαλοῦ
ενδέ πέσω διάσκελα καὶ γάδ,
καὶ κάνοντας πλοῦ, πλοῦ, πλοῦ,
ενδέ πλέω σὰν έγα πλούτιο αὐγό».

νὰ χρηματιστεῖσθαι σὰν καὶ λόγου της; καὶ νὰ τὰ
βρέσουμε δῆλα πώς πάνε πρίμα.

Η «Νέα Σμύνη» παίρνει σοδαρά τούχα τὰ
ξετάση τὸ βιβλίο τοῦ Πάλλην, καὶ ν' ἀποδεῖξῃ πώς
δὲν ἔχει καμιὰ ἀξία. Καὶ στὴν ἀρχὴν ἀρχὴν τὶ ἀνα-
καλύφτει; Πῶς ἐνῷ τὸ Ψυχάρης «ῆρξατο νὰ μετα-
νοῦ» (!!!) καὶ «διὲ τοῦτο βεβαίως ἐπαρασημοφορήθη
ὑπὸ τῆς Ἑλλ.· Κυθερήσεως», — δὲ Πάλλης «ἀγωνίζεται
περὶ τῆς ἵπιολῆς τῶν θεωριῶν αὐτοῦ» καὶ «ἐπιμένει
εἰς τὰς ἐγκληματικὰς ἴδεξ». Απ' αὐτὰ καταλαβαί-
νει κανεὶς τὶ γλέντι εἶναι: ή «Νέα Σμύρνη», ποὺ στὸ
τέλος σκλίζει τὸ ροῦχο της γιατὶ δὲ Πάλληνς «αὐτὸν
δειχθῆ ὑβριστὴς δεινός» μὲν τὰ ἐπιγράμματα καὶ
τοὺς χωρτάδες «πρὸς ὅ, τι ἔξεχον κ.τ.λ.» δηλαδὴ
Μιστριώτης, Παπαμιχαλεπούλος, Βικέλας, Αίγιν-
της, Γεννάδιος, Πώπι καὶ θοῦ Κύρις φυλακὴν κτλ.

Η «Ημερησία» τῆς Σμύρνης μέσα σ' αὐτὸν τὸ θα-
λασσοδάρσιμο κρατᾶσι πάντα φυλὰ τὸν ὄρθο λόγο.
Τιμὴ της. Στὰ μπόσικα λόγια ποὺ εἰπώθηκαν μέσα
στὴ Βουλὴ κατὰ τοῦ Ψυχάρη, ἀπάντησε λογικά,
μετρητένα καὶ δείχνοντας τὸ μεγάλο ἔργο του, ἀπο-
στόμωσε τοὺς ἀντίθετους ποὺ ρίχτηκαν μόλις βρῆκαν
έκκαιρία σὰ λυσσημένης σκυλία κατὰ τοῦ Μεγάλου
σοφοῦ «ποὺ εἰς τὰς ὕβρεις ἀντέταξε τὸ μειδίκα καὶ
εἰς τοὺς προπτηλακισμοὺς τὴν ποιητικὴν ἐλείνην ψυ-
χῆν, ἥτις ἐλδηλοῦτε: εἰς τὰς ἐμπινευσμένας σελίδας
τὰς δούλιας ἔγραψεν». Η «Ημερησία» εἶναι μεγάλο
χριστιανικό γιὰ τὸ «Ἐθνος» καὶ τὸ δημοτική μητρία
καὶ μακάριοι οἱ φωτεινές της; γνῶμες νὰ βροῦνται
κατὰ τὸν Ελληνικὴ χώρα, καρδιές καὶ μυαλά, ποὺ
μέσα τοὺς νὰ ρίζωσουν καὶ νὰ θεριέψουν.

★

Στὸ Βόλο. Η φημερίδα «Θεσσαλία» (8 τοῦ
Φλεβάρη 908) σὲ κύριο χρόνο τῆς χτύπησης αὐτοὺς
ποὺ βρίσανε μέσα στὴ Βουλὴ τὸν Ψυχάρη «τὸν ἐπι-
φρυνῆ καὶ ἐπιλεκτότερον τῶν] Ἑλλήνων γλωσσολό-
γων», καὶ διεμαρτυρήθηκε γενναῖα σὲ δύο εἰπανε-
γιὰ τὴ δημοτική μητρία μερικοὶ σοφοὶ βουλευ-
τές. Τὸ ἐπιχείρημά τους, πώσαντο γλωσσα ποὺ γράφει
δὲ Ψυχάρης, δὲν τὴ μιλοῦντε οὔτε δὲ βαρκάρηδες, τὸ
ξετίνηξε, ρωτῶντας ποιά γλωσσα μιλάνε ιδίοι τους
μέσα στὴ Βουλὴ δταν κάθε τόσο σκυλοθρίζουνται
συναμεταξύ τους; Τὴν καθαρεύουσα;

★

Στὴν Κέρκυρα. Η «Μεταρρύθμιση» (6 τοῦ
Φλεβάρη 908) διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὶς βρισιές ποὺ
γραφτήκανε στὸν «Ἀθηναϊκὸ τύπο γιὰ τὸν «Ταρ-
πουρά καὶ Κόπανο». Καὶ μάλιστα γιὰ δύο ἔγραψε
δὲ Πώπ, δὲ περίημος διευθυντὴς τῆς «Ἀθηναϊ». «Ο
κ. Πώπ» λέει ἡ Μεταρρύθμιση «κάποτε πειράχτηκε
πολὺ ἔξυπνα στὸ «Νουμέν», κ' ἐπειδὴ γιὰ νὰ χωνέ-
ψῃ κανεὶς πείραγμα καὶ μάλιστα ἔξυπνο, ή πρέπει
νάναι πολὺ δειλὸς ἢ νέχη καὶ αὐτός τὴν ἀνάλογην
ἔξυπνάδη, — φαίνεται ποὺ ἔδω οὔτε τὸ ἔνα οὔτε τὸ
ἄλλο συμβαίνει — εἴη μηροῦ ἡ κ. Πώπ, μὲ
τὴν ἔκδοση τῶν τραγουδιῶν τοῦ Πάλλην νὰ τοῦ ρι-
χτῇ στὰ γερά. Τώρα τὸ πῶς τοῦ ρίχτηκε, ἀλλοὶ ζή-
τηματα μὲ τὸ συνειθισμένο ρουτινέρικο δόλο τοῦ μι-
κροῦ, τὶς βρισιές.... Καὶ βάνει στὸ τέλος δύο ἐπι-
γράμματα ἀπὸ τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Πάλλην γιὰ
νὰ δείξῃ στοὺς ἀναγνῶστες της ποιά ἔργα κρίνουνται
μὲ τόση λαφρότητα στὶς Ἀθηναϊκὲς φημερίδες.

★

Στὴν Ἀθήνα. Τὰ «Πάτρια» (27 τοῦ Γεν-
ναρη 908) η γνωστὴ οημερίδα τοῦ γεροκομείου, ποὺ

διευτύνεται ἀπὸ Γ. Χατζηδάκη, Ζησίου καὶ Δαμ-
πέργη, φωνάζει πῶς ἔμεις «οἱ ἀρνητιπάτριδες» θέ-
λουμε νὰ κόψουμε τὴν ἀλυσίδα μὲ τοὺς ἀρχαῖους,
καὶ βαρτίζουμε τὴν Ἑλλάδα Ρωμιοσύνην. Αὐτὸς οἱ
δινθρωποι τῷραχ ξύπνησαν, φαίνεται, καὶ δὲν πῆραν
χαριάρι πῶς αὐτὰ τὰ ζητήματα συζητηθήκανε
καὶ ξετιναχτήκανε μὲρι γιὰ πάντα. Βρίσκουνται στὰ
σηνερά στοῦ 32, κι ἀμα λιγάκι κουνηθοῦνται στὴ ση-
μερὴν ζωή, βλέπουνται παλιά πράξιται καὶ τὰ παλ-
νουνται γιὰ καινούρια, κι ἀδράχνουνται ἀπάνου τους
γιὰ νὰ μᾶς χτυπήσουν. Τοὺς καημένους!....

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ο Παῦλος Νιρβίνας μᾶς ἔστειλε ἀπὸ μέρες ἀπόντηση
στὰ κριτικὰ ἔρθρα τοῦ Πέτρου Βασιλεικοῦ γιὰ τὸν «Ἀργιτ.
Μάρτιο», καὶ τὴ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τῆς ἀλλης Κε-
ριακῆς.

— Απὸ τὸ ίδιο φύλλο θέρχεται γιὰ τὸ Γεωργικὰ
τοῦ Βιργίλιου (Βιβλίο δεύτερο), μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ.
Κ. Θεοτόκη.

— Στὶς δεκάδη τοῦ Μάρτη δὲ Μιστριώτης γιορτάζει τὰ
σαράντα του — γιατὶ τὴ μέρια κείνη κλείνει σαράντα χρόνια
ἐπὸ τότε ποὺ πρωταρχίνησε νὰ στραβώνει τὸ Ρεματίκο μὲ
τὴ σοφία του.

— Τοῦ γρόνου, τὴν ίδια μέρα, θὰ γιορτάζει τὰ σαράν-
τακά καὶ ἔτσι θὰ γίνεται στὶς δεκάδη, τοῦ Μάρτη, κάτις γρό-
νο, δισ ποὺ νὰ βαρεῖται πιά δὲ γριστιαδές νὰ προστατεύει τὴ
γλώσσα καὶ τὴν παιδεία καὶ ξπλωθεῖ πάνου στὶς δάφνες του.

— Φουσκώντας σὰν παγώνι δὲ Φλυάρετος γράφει
στὸ δεύτερο φύλλο τῆς δημοκοπικῆς φημερίδας του γιὰ με-
ρικής «Ἀθηναϊκῆς φημερίδες ποὺ «έποιήσαντο εὔφημον (Σχι-
εύθυμον, παρακαλοῦμε) μνεῖσαν τοῦ Ριζοπάτσου» καὶ παρα-
πονίσται γιὰ τὶς ἀλλες ποὺ οὔτε καν ἀναγγέλλουν τὴν ἔκσο-
ση του.

— Θέλετε τώρα νὰ μι... τε ποιές ἐποιήσαντο εὔφημον
μνεῖσαν; «Οσες φημερίδες τὸν εἶχανε μπελᾶ στὸ κεφάλι
τους μὲ τὰ φλογέρα καὶ φύλαρη ἔρθρα του καὶ τώρα τὸν ἐφ-
φορτωθήκανε ποτέ, καὶ γι' αὐτὸν δηλι μόνον εὔφημον μνεῖσαν
ποιούμεθα αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀνακηρύκτουμε ἀκόμα καὶ εὔφ-
ρητη μας.

— Βγήκανε σὲ βιβλίο (150 περίπου σελίδες σὲ διαλε-
χτὸ χαρτὶ) σὶς «Ἀλυσίδες» τοῦ Ταγκόπουλου καὶ πουλεύονται
στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμέν» 3 δρ. γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
3 δρ. γιὰ τὸ «Βέντερικό».

ΛΙΠΟΚΡΙΑ

τοῦ Ρήγα Γκόλφη

Απόγει εἶγει ἀποκριά καὶ θὰ γλεγκήσουμε,
διπρόδε, ἂς μὴ άργήσης νὰ πινθοῦμε.
Θὰ πάμε στὸ ζερό ποὺ μᾶς προσιμένουν
καὶ τὴ χαρᾶ διλούτατη λαχταριστὴ θὰ ποῦμε.

Τί νὰ τηνιῦμε; ; Λράπης ἔγινε σκοτεινός
μάγισσα έστιν λαχτάρια περιστέρι
μπονικούται διωσέδη τάχα σὰ σκλάβη μου
θὰ σέργεσαι λιγότινη στὸ μαζό μου ίμημέρη.

Θέλεις ἀλλοιῶς; Κολά. Νὰ γίνης δημοκρή
ρα εἶσαι ὅλη φως, λαχτάρι, διγειο, πλάγη
τὰ δάκρυα τῆς δροσιᾶς ἀπὸ τὰ πάπαλούρα
θὰ μάσω στὸ κεφάλι σου στεφάνη.

Τὰ μαῦρα σου μαλιά γίει νὰ τὰ δέσσομε,
ἄς τα νὰ λαμπτωθοῦν μὲς τὴ σάλλα
νὰ σέργειν τὶς ματές σ' διευρυπλάνεμα
τὸ πόθο νὰ συρπάτε στάλα στάλα.

Κι ἔγινε ἀσεβῆς θὰ γίνω δασοκυνηγός,
τὰ βάτα θὰ μᾶς δώσουν τὴ στολή μου,
στεφάνη θὰ φοράσω ἀπὸ πλιταρόφυλλα
κι οὐρλιάζονται θὰ διώχρω σε καλή μου.
Θὰ φέργης τὴ χειρὰ πατοῦ. Θὰ διώχρω τηρ
γιὰ τὰ μάσαστε πὼ ταιριαστὸ ζεγγάρι
θὰ δικρεμάσω ἀπὸ τὸν ἀγνυχο οὐρανὸ
Μάσκα μου τ' ὁ διοστρόγγυλο φεγγάρι.
Βόλος ΤΑΧΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εντοκοι καταθέσεις

Η «Βένική Τράπεζα» δέγεται ἐντόκους καταθέ-
σεις; εἰς τραπέζια κραματικά καὶ εἰς χρυσόν,
ἥτοι εἰς φάγκα καὶ λόχας στερλίνας; ἀποδεῖται εἰς
ώρσιμην προθεσμίαν ή διεκρείτες.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δέ γένετο ἡ
καταθέσης εἰς χρυσὸν ή δὲ ἐπιτυχῆς δύσεως (chèque)
ἔτι τοῦ ἔκπτερικου κατ' ἐπιλογὴν τοῦ διμολογούσχου.

Τὸ κερδόλιον καὶ οἱ τόκοι τῶν διμολογῶν πλη-
ρώνονται εἰς τὸ Κεντρικὸ Καταστήματι καὶ τὴ αι-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς «Υποκαταστήμασι» τῆς
Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς ορού κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μην.
2	»	»	1 ἔτ.
2 1/2	»	»	2 ἔτ.
3	»	»	4 ἔτ.
4	»	»	5 ἔτ.

Αἱ δυοὶ τῶν ἔτων ἐντόκων καταθέσεων ἔκδιδον-
ται κατ' ἔκπτερον διακριτικού τὸν διαδικτικού τὸν ἀνώ-

ΔΑΧΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ 1908

4 ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΑΗ ΕΕ